

[Korsgaard.]

Man er her gaaet alt for vidt. Man skal have en Reserve, men man opspiser i Virkeligheden alt det, der med sund Sans kunde kaldes Reserve. Naar man i Skatteprocenter nærmer sig i hvert Tilfælde 60—70 pCt. af det, der bliver tilbage, efter at man har betalt Skatten, er man efter min Overbevisning alt for højt oppe.

Saa træffer jeg den Bemærkning, at jeg saa mange Gange giver Udtryk for, at jeg er de store Cifres Ven. Nu har jeg forstaaet, at det menes ikke som en privat Bemærkning, heller ikke som vedrørende min private Indtægt, men det hidrører fra en social Indstilling, saadan maa jeg kalde det. Deri tror jeg, den højtærede Finansminister i nogen Grad tager fejl. Jeg har ikke i og for sig nogen Interesse i, at nogen er Millionær. Jeg har personlig ikke den fjerneste Interesse i den Storspising, der kan finde Sted, naar man har mange Penge. Jeg har Interesse i Erhvervsvirksomhed, og dèr tror jeg for Samfundets Skyld, at man er veltjent med, at de, der forstaaer at tjene Penge, beholder en Del af dem selv til Igangsættelse af ny Virksomhed. Det er min Betragtning, og det er min Indstilling over for de store Cifre, som den højtærede Minister siger. Dèr er det jeg tror, man gaar for vidt. Men som sagt, som Forholdene i det hele taget har været, maa jeg sige, at der burde have været Penge nok.

Maa jeg i øvrigt over for den højtærede Finansministers stærke Rosen sig selv og sit Parti, idet han synes at mene, at naar han har Balance paa Statsregnskabet, saa er alt saare godt, sige, at dèr roder Ministeren ogsaa Formueparagraffen og Driftsparagraffen sammen. Jeg ved meget vel, at der er visse Ting, man sætter paa Formueparagraffen, hvis Forrentningsmuligheder er begrænsede, men den højtærede Finansminister ved ogsaa, at vi paa Formueparagraffen til en vis Grad til Udligning af dette Forhold har de Indtægter, som den normale Arveafgift afgiver. Derfor mener jeg, at naar man her i Salen, naar man diskuterer Drift og Formue, kører det sammen, bliver det forvirrende, man maa have hver Ting for sig. Jeg plejer normalt her, som ved enhver Virksomhed, jeg ser paa og har med at gøre, at interessere mig for Driften. Det er den, der interesserer mig, og det er den, der,

hvis Statsregnskabet er rigtigt, har vist et saa stort Overskud, saa jeg aldeles ikke finder Anledning til at anbefale, at Ministeren skulde have flere Penge at bruge, efter min Mening paa uforstandig Maade.

Hassing-Jørgensen: Den højtærede Ministers Bemærkning om min Henstilling om at forskyde Sammenligningsgrundlaget bekræftede for mig, hvad jeg nok tænkte var rigtigt, at ved at forskyde dette Sammenligningsgrundlag vil Statens Indtægt af Merindkomstskatten blive noget forringet. Det er mig alligevel ikke tilstrækkelig Begrundelse til at fastholde et Sammenligningsgrundlag, som jeg finder for byrdefuldt for Skatteyderne. Een Ting er jo, at man inden for opadgaaende Konjunkturperioder med Lethed udreder selv store Skattebeløb, noget andet er, at det, naar Konjunkturerne gaar tilbage, som de utvivlsomt nu vil gøre, vil blive meget byrdefuldt at udrede disse meget store Skattebeløb, som er beregnet paa Grundlag af foregaaende Aars meget betydelige Fortjeneste. Der er imidlertid eet Punkt, hvor jeg giver den højtærede Finansminister Ret: Ministeren skal have det, der skal bruges. Hvad der skal til, skal til. Hvis man kommer til det Resultat, at en Forskydning af Skatteaarene, af Sammenligningsgrundlaget, ikke kan ske uden at forhøje enkelte af de andre Takster, henstiller jeg, at man gaar den Vej, jeg er nemlig ganske uenig med det ærede Medlem Hr. Korsgaard i hans Betragtninger over Statens Økonomi. Det er absolut magtpaaliggende, som den højtærede Finansminister siger, at Statens Økonomi konsolideres. Det ærede Medlem vil være fuldt ud paa det rene med, at adskillige Stater i Europa har ført en helt forkert Politik paa dette Omraade; det har altid været Tragedien f. Eks. i fransk Politik, at man ikke kunde faa de franske Borgere til at betale Skat. Det er yderst nødvendigt, at Staten faar, hvad den skal bruge, medens Tid er; hvis man forsømmer dette, udhuler man i Virkeligheden de Formuer, som det er det ærede Medlems Mening at beskytte.

Jens Thomsen: Jeg forstaaer ikke rigtig de Konservatives Stilling i denne Sag. De vil have deres Navn med paa Gavekortet